

VÓKÓ GYÖRGY PROFESSZOR

70 ÉVES

Vókó György Tanár Úr a Iustum Aequum Salutare indulásától meghatározó alakja a szerkesztőbizottságnak, elnöke, majd társelnöke a mai napig; áldozatos munkájával járult hozzá a kezdeti nehézségek elhárításához, és utóbb ahhoz, hogy a folyóirat a magyar jogtudomány szerves részévé válhasson. A folyóirat szerkesztősége szeretettel üdvözli Őt életének újabb mérföldkövéhez érve, és egyik közeli munkatársát, Tamási Erzsébetet kérte fel a köszöntőírásra.

A születésnap az a nap, amikor arra emlékezünk, hogy a szeretett embertársunk világra jött. A születésnap magánjellegű esemény, családtagok, közelebbi ismerősök köszöntenek bennünket. A születésnap bensőséges ünnep, a szeretet őszinte kifejezése. Ritkán nyilvános, nem szívesen tesszük közé, idegenek gratulációja jobbára csak formális udvariasság. A születésnap nem népünnepély, nem öncélú demonstráció, pátoszos, kötelező figyelmesség, hanem csendes, ünnepi formája a szeretet kimondásának. A születésnap a legkisebb közösség, a család ünnepe volt.

Mára, a gomba módra szaporodó és az egyre korábbi életkorra tolódó születésnap emlékkötetek mutatják, hogy az esemény megünneplése megváltozott. Már korántsem zártkörű, intim köszöntés vagy kötelező, csak kiváltságosoknak elrendelt „presztízs” ünnepély. Sokkal inkább a szélesebb közösség mutathatja ki tiszteletét és figyelmét, kifejezetten jeles, kiemelkedő tagjai iránt. Ők azok a személyek, akiket távolról becsülünk, ismeretlenül kedvelünk, munkájának eredményei előtt tisztelgünk. Születésük napja pedig jó alkalom az elismerés kifejezésére. Kollégák, barátok, tanítványok, közeli és távoli ismerősök kötetbe szedett írásait nyújtják át ajándékkul. Megtiszteltetés, ha összekapcsolódhat nevünk az ünnepeltével.

Az ünnepeltek egy része örül, hogy számon tartják, hogy sokan a távolból, ismeretlenül is köszöntik, elismerik. Másokat zavar az ünneplés, nemcsak azért, mert emlékeztet a múlt időre, de visszafogottságuk miatt szívesebben maradnának szűkebb családi–baráti körükben.

Mindannyian szeretnénk mindenki által szeretve lenni, de tudjuk, hogy tiszta szívből szeretni azt lehet, akit ismerünk. Lehet valaki nagy tudós, felkészült oktató, okos hivatalnok, jó szakember, tehetséges művész. A nyilvános születésnap megemlékezés ezeket a pozitív tulajdonságokat emelik ki és ritkábban a mögöttük háttérbe maradó embert.

Vókó professzor köszöntése alkalmával kivételes helyzetben vagyunk. Nagyon örvendetes esemény, hogy 70. születésnapján a köszöntést a PPKE JÁK egyik legelfogultabb oktatójának címezhetjük amin, ismerve teherbírását, semmit sem változtat,

hogyan tanári munkáját nemsokára *professor emeritus*ként valószínűleg még nagyobb intenzitással folytatja majd.

Az alapítás óta az egyetemünkön eltöltött hosszú évek után nem hiszem, hogy Vókó György bemutatásra szorulna, életrajza, munkássága nyilvánosan megismerhető.

Prof. Dr. Vókó György az MTA Állam-és jogtudományok doktora, habilitált egyetemi tanár, a PPKE JÁK oktatója és számos magyar jogi egyetemen előadó, az Országos Kriminológiai Intézet igazgatója, főtanácsos, évtizedekig ügyész, a Legfőbb Ügyészség volt osztályvezetője. A magyar büntetés-végrehajtás és pönológia kiváló tudosa, kitüntetésekkel, tudományos tagságokkal, ösztöndíjakkal elismert, ügyészként a gyakorlatban is bizonyított szakember. Tudományos munkáinak száma meghaladja a 240 tételt.

Mit lehetne ehhez még hozzátenni? Csak valami egyedül rá jellemzőt, mással össze nem téveszthetőt, egyedit és maradandót.

Remélem, nem sértődik meg, amiért nem latinos műveltsége, szakmai tudása, páratlan oktatói népszerűsége, remek szervezőképessége, nemzetközi elismertsége vagy hivatali alázata az, amit kiemelnék. Vókó György neve hallatán kivétel nélkül mindenkinek, legyen az régi kolléga, kritikus diák, kemény főnök vagy fanyalgó beosztott, csak a jóindulat, szerénység, emberség szavak juthatnak eszébe. A Föld azon nagyon ritka lakójáról van szó, akinek nincs természetes ellensége.

A büntetés és büntetés-végrehajtás nem éppen az emberiségről, a kíméletről és a szeretetről szól, hanem a büntetésről, bűnözők megbüntetéséről. Vókó György egész életén át a legkegyetlenebb emberi intézménnyel, a legelemibb emberi tartozékoktól való megfosztás rendszerével foglalkozott. Ahol nincs szabadság, csak kötöttségek vannak, eltűnik a személyiség, ahol az emberek megaláztatásnak, elzártságának és bűnhődésnek vannak kitéve. Megfosztva a családtól, az élhető környezettől, ahol nem az embernek maradás, hanem az életben maradás a tét. Vókó György személyiségével, jellemével, elveivel és szellemével tökéletesen ellentétes világban dolgozik, kutat és gondolkodik. Nem véletlenül, ott van, ahol a leginkább hiányzik az emberség, a jóindulat, a megértés és a józan ész, ahol a gyötrő büntetés, a megalkuvó tehetetlenség, a zsigeri erőszak uralkodik. Ebben a közegben jelenik meg, erről ír, ebben mozog, egy szerény, szeretetteljes, jóindulatú, józan és megértő hivatalnok, tudós, oktató. De leginkább egy Ember, aki vallja, hogy a büntetést is Ember. Ősi faj, talán még nem kihalt félben...

A nyilvános születésnapi köszöntők elkerülhetetlenül pátoszosak, érzelmesek és csak a szépre emlékeznek. Vókó György köszöntésénél könnyű dolgom van, elég, ha azt írom, amit gondolok.

Közel húsz éve vagyok tanár kollégája, többnyire beosztottja Vókó Györgynek, barátságunk bizonyítéka, hogy nem írnék olyat, amit négy szemközti nem mondanék el neki. Az írás ugyan megmarad, de egyre kevesebben olvassák, a szóról tudjuk, hogy elszáll. Az emlékezet azonban megőrzi, és csak azt őrzi meg, ami megőrzésre méltó, márpedig a jósnál, a jóindulatnál nincs értékesebb. Szeretném, ha az ünnepelt átérezhetné, hogy a professzort tisztelik, az ügyészt becsülik, a tudóst elismerik, de Vókó Györgyöt szeretjük is.

Isten éltesen sokáig!